

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Jessie Burton

Confesiunea

Traducere din engleză și note de
IULIA GORZO

HUMANITAS
fiction

Pentru prietenii mei

MARÍA VARGAS (Ava Gardner): E greu de crezut, când trăiești în vremurile astea.

HARRY DAWES (Humphrey Bogart): Ce te face să crezi că trăim în vremurile astea?

Joseph Mankiewicz, *Contesa desculță*, 1954

Ne putem întoarce din lumea ficțiunii în lumea cotidiană, dar ceva straniu supraviețuiește apoi în mintea noastră.

Pauli Pyllkö

În acea sâmbătă – o după-amiază de început de iarnă în Hampstead Heath – Elise aștepta, de fapt, pe altcineva. Era o întâlnire aranjată de John, proprietarul și colegul ei de apartament. Nu prea înțelegea de ce se dusesse acolo pentru un bărbat pe care nu-l cunoștea, dar accepta deseori propunerile altora. Până la urmă, tipul nu mai apăru și, ieșind dintr-un luminiș, în ultima rază de lumină slabă, Elise văzu o femeie care stătea în picioare în fața unui șir de copaci cu frunze de culoarea scorțișoarei pe fundalul turcoaz al cerului. Pe lângă corpul femeii, copacii aveau dimensiuni uriașe, dar corecte. Păreau să facă parte dintr-o coroană colosală, splendidă, ca și cum ea ar fi fost o zeiță sau o regină a naturii. Femeia se întoarse spre Elise, cu câmpul între ele, zâmbindu-i în semn de recunoaștere, ca și cum Elise ar fi fost un paj la curtea ei, un norocos spre care stăpâna își pleca urechea.

Și dacă un bărbat cu fular și jachetă căptușită apăruse cu întârziere în Heath, la întâlnirea cu Elise, pășind printre frunzele moarte? Elise n-avea să afle niciodată. Îi zâmbi și ea femeii, care veni spre ea – iar planul se răsturnă. Elise se întoarse să plece. Aruncă o privire în spate, iar femeia o urmărea. Elise era obișnuită să fie urmărită. Pe când avea zece ani, trăgând cu urechea la discuția adulților din bucătărie, o auzise pe prietena mamei ei spunând: *Asta mică o să frângă multe inimi!*, ceea ce i se întipărise în minte. Când ești copil, lumea îți spune ce ești, cum o să fii, și de multe ori ții minte. Elise se făcuse frumoasă; așa spunea lumea. Ea nu vorbea niciodată despre asta și nici

nu trăsesse vreun folos, chiar dacă i se propusese să fie manechin și așa mai departe; o oprea lumea pe stradă de când avea trei-sprezece, paisprezece ani. Dar niciodată nu acceptase, nu-i sunase înapoi. Până-n acel moment. Oricâtă atenție ar fi primit, se simțise mereu invizibilă până când Constance Holden se uitase la ea în Hampstead Heath, lângă copacii de scorțișoară.

*

Lăsară în urmă Heath și se apropiară de gardul lung, zăbrelit, care împrejmuia un cimitir, în timp Elise se gândea la ce urma să se întâmple. Nu mai fusese niciodată cu o femeie. Se opri fără să se întoarcă, așteptând ca într-un joc de-a statuile. Își imaginează că azvârle o bucată de grilaj ca pe o suliță, cu forța unui aruncător olimpic, iar grilajul se înfige adânc în morminte, zdrobind oase. Ca să-i arate femeii că e puternică.

Se întoarse, iar femeia era tot acolo, cu brațele încrucișate și un aer cam sfios. Era categoric mai în vârstă decât Elise, dar Elise avea douăzeci de ani și majoritatea adulților din viața ei erau mai în vârstă. Femeia trebuie să fi avut treizeci și ceva de ani. Elise îi observă ținuta: o cămașă bărbătească, un pardesiu lung, deschis, care lăsa la vedere niște blugi simpli, strâmți, și pantofi solizi. Nu părea machiată și purta în urechi niște sfere mici, argintii. Și un ceas delicat la încheietura frumoasă. Elise se prinse cu mâna de gardul cimitirului și vorbi, pentru că se simțea în siguranță în acel loc public. Femeia n-o putea ataca, nici străpunge cu propria ei bucată de grilaj. Și, până la urmă, lui Elise i se anulase cursul la care ar fi trebuit să pozeze ca model, așa că n-avea nimic de făcut.

— Într-o zi o să mor. Și gata, spuse Elise, arătând cu degetul printre gratii. Nu comentă în nici un fel faptul că femeia o urmărise.

Femeia se cuprinse și mai strâns cu brațele și râse, iar râsul o făcu să pară sigură pe ea, o vulpe ridicată în două picioare. Elise privi peste umărul stâng al necunoscutei la pietrele funere care ieșeau din pământ ca niște dinți strâmbi. Erau în partea săracă a cimitirului, departe de mormintele de marmură

pătată aparținând unor pionieri ai industriei răposați și nevestelor lor, îngropate pieziș lângă ei. Mai departe se vedea coșul de cărămidă al unui crematoriu, înalt și drept, care din fericire nu scotea fum.

— Mai ai o grămadă de timp până să mori, spuse femeia, iar vocea ei o străbătu pe Elise ca un proiectil de plumb.

Se priviră în ochi.

— Te pot ajuta cu ceva? spuse Elise.

*

Găsiră o cârciumă ordinară deschisă permanent, dar nu mâncară nimic. Femeia spuse că o cheamă Connie. Elise îi dădu numele ei: Elise Morceau. Stăteau față în față cu niște câni de ceai, încălzindu-și degetele pe porțelanul ieftin. Femeia o privea pe Elise de parc-ar fi fost ireală.

— De obicei nu fac așa ceva, zise ea. Dar tu?

— E în regulă, răspunse Elise. Apoi adăugă: Ce să fac?

Connie ridică privirea din cană.

— Asta. Întâlniri de genul ăsta. Să mergi cu cineva.

— Nu, aș zice că nu.

Elise se uită la Connie și-i văzu efortul de a ascunde că tânjea după răspunsuri.

— Nici eu nu fac asta de obicei, spuse ea, iar Connie se relaxă vizibil.

Discutară puțin despre unde locuia fiecare – Connie, în apropiere, Elise, în Brixton.

— Mereu ai stat la sud de fluviu? întrebă Connie.

— Da.

— Acolo te-ai născut?

Elise o privi.

— Mda.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și opt, spuse Elise.

Connie se încruntă.

— Nu te cred. Câți ani ai?

— *Tu* câți ani ai?

— Treizeci și șase. E vârsta mea reală. Și Connie e numele meu real.

— Am douăzeci de ani, spuse Elise. Și mă cheamă Elise.

— Lucrezi la Londra?

— Lucrez la o cafenea din Pimlico. Se numește Seedling. Și ca plasatoare la Teatrul Național. Și sunt model la RCA¹.

— Un portofoliu divers, zise Connie.

— Tu lucrezi în centru? întrebă Elise, iar Connie se îndreptă puțin de spate, ca și cum s-ar fi simțit ironizată de acea formulare ciudată.

— Lucrez de acasă, spuse Connie. Sunt scriitoare.

— Ce scrii?

— Povești.

— Ce fel de povești?

— Din alea al dracului de bune, răspunse Connie râzând.

— Ești sigură? zise Elise.

— Uneori.

— Te gălesc la bibliotecă?

— Da. Și în librării.

— Ce tare, spuse Elise.

Connie privi în jos spre cana cu ceai.

— Așa o fi. Apoi ridică ochii: Pot să te invit la masă?

*

În vinerea următoare, înainte de întâlnirea lor de sâmbătă seara, Elise se duse singură la Biblioteca Brixton și căută la litera H de la secția de ficțiune. Cartea era acolo: *Inimă de ceară*, publicată cu un an în urmă. Elise o împrumută, observând că multe alte persoane făcuseră același lucru înaintea ei.

Pe coperta a patra se putea citi o formulă promoțională: „Cartea despre care vorbește toată lumea“.

În acea seară, când John se întoarse de la serviciu, ea îi povesti că o cunoscuse pe romanciera Constance Holden, care scrisese *Inimă de ceară*. Omise detaliul că se întâlniseră în Heath,

1. Royal College of Arts din Londra.

ca să nu lase impresia că e genul de persoană care se lasă agățată în parcuri. Ea cunoștea lume la serate rafinate, frecventate de romancierii. John nu se arată prea impresionat de experiența ei, din moment ce Constance Holden nu scria romane despre jafuri, cu litere în relief pe copertă și veșnica siluetă a unui om fugind dintr-o clădire în flăcări. Și nici n-o studiasse la școală. Practic, n-auzise în viața lui de ea.

În seara aceea, Elise citi *Inimă de ceară*. Era o carte intensă, crudă, pasională și plină de fraze pe care-i venea să le sublinieze. În timp ce citea, Elise se pomeni ținând când cu femeia, când cu bărbatul; biata Beatrice, ciudata năpăstuită măritată cu un bărbat care-i făcea viața amară. Dar cât de seducător și de rezonabil putea fi Frederick. Beatrice era îndrăgostită de un bărbat periculos pentru ea. Și totuși, era îndrăgostită: îndrăgostită, îndrăgostită. Avea să fugă? Și cum rămânea cu fiica ei, Gaby? O lectură pasionantă, stimulatorie, violentă și revelatoare, un fel de antipoveste de dragoste ce părea încărcată de emoție.

În acea noapte, Elise se gândi la dragoste, cu cartea lui Connie deschisă pe piept, cu cotorul puțin rupt sub folia de plastic de la bibliotecă. Dragostea. Cum o fi? Elise avea senzația că umbla de-o viață în vârful picioarelor pe marginea unui vulcan a cărui adâncime rămânea o necunoscută, dar care era plin de ceva puternic, ceva de care nu avusese niciodată parte. Acolo jos, în beznă, erau multe suflete fericite, dar și multe cadavre.

*

La cină – de fapt, la prima lor întâlnire romantică – se duseră la un restaurant de pe Dean Street, Soho, care se numea Mariposa. Fusese alegerea lui Connie; separeuri întunecoase, lămpi din alamă și divane îmbrăcate în catifea roșie uzată, într-o nuanță pe care o simțeați fără s-o vezi cu adevărat. Elise coborî pe o scară și dădu de un spațiu mare la subsol – aglomerat, plin de fum și zumzet de voci. Femei machiate cu mult tuș negru, în rochii de catifea cu pernuțe la umeri, frecându-se de băieți oboșiți din City și bărbați cu plete revărsându-se de

sub pălării la modă. Dril, piele, nicotină, bani – Elise le simțea pe limbă gustul chimic.

Connie ajunsese deja și comandase o sticlă de vin. Se ridică în întuneric ca să-și întâmpine invitata, iar Elise observă cu uimire cât de mult se străduise. Arăta senzațional: o rochie de cocteil simplă, neagră, un lănțișor de aur, părul roșcat perfect ciufulit, cu neglijență studiată. Elise simți un val de invidie: i-ar fi plăcut și ei să aibă treizeci și șase de ani, o casă a ei, să fi publicat cărți ca *Inimă de ceară*, să știe locuri în Soho unde mâncau astfel de oameni.

— Bună, spuse Connie.

— Bună, spuse Elise. Își privi hainele: jeanși negri, tricou alb.

— Dacă știam, mă îmbrăcam mai frumos.

— Arăți minunat. Connie întinse mâna și atinse umărul lui Elise. Își zâmbiră.

— Am venit direct de la cafenea, spuse Elise, strecurându-se în separeu.

— Seedling.

— Da, spuse Elise, încântată că femeia își amintise.

Connie îi turnă lui Elise vin în pahar, fără s-o întrebe dacă vrea.

— Și când lucrezi la teatru, vezi spectacolele?

— Pe toate.

— Te plictisești vreodată?

— Tot timpul.

Connie izbucni în râs tocmai când își făcu apariția chelnerul, un tânăr cu talie subțire, machiat gros la ochi cu dermatograf. Elise încercă să nu se zgâiască la el. Connie alege *pot-au-feu* cu garnitură de legume. Elise parcurse rapid meniul și se hotărî la friptură.

— Noroc, zise Connie, ridicând paharul. Deci să bem pentru chelnerițe, plasatoare și modele. Luă o gură zdravănă de vin.

— Ți-ar plăcea să mai încerci și alte lucruri?

— Alte lucruri?

— Slujbe? Țări?

— Nu știu, zise Elise.

— Părinții tăi ce părere au?

— Nu știu, răspunse Elise, fixând-o pe Connie ca și cum ar fi provocat-o să continue cu întrebările. Dar Connie nu continuă.

— Am niște idei de piese, reveni Elise.

— Piese?

— Da. Aș vrea să scriu o piesă.

— Atunci ar trebui s-o scrii.

Elise nu-și dădea seama dacă voia cu adevărat să scrie o piesă sau nu, dar i se părea de efect. Era adevărat că stătea în întuneric, într-una sau alta dintre cele trei săli ale Naționalului, privind spre înălțimi în timp ce decorurile coborau sau se roteau, transformând spații goale în saloane victoriene, tragedii grecești transpuse în lumi postapocaliptice, idile în Anglia rurală, Japonia, Manhattan, India. Încerca din când în când să scrie câte o scenă, dar nu găsea sensul, până la urmă i se părea o îndeletnicire prea ambițioasă și se mulțumea cu planurile nescrise. Nu putea lega lumea de hârtie. Vârtejul ei lăuntric, mișcarea lui, natura lui abstractă, toate acestea i se păreau perfect logice. Credea că, într-o bună zi, avea să iasă singur din ea. Dar încă nu, își spunea.

— Îmi place să le pozez artiștilor, spuse ea.

— De ce? întrebă Connie.

Când Elise se dezbrăca și apărea în fața studenților, corpul ei era solicitat, binevoitor și adaptabil; buzele ei, mâinile, sânii, gâtul, interiorul coapselor. Stătea nemișcată ore în șir, ascultând scrijelitul slab al creioanelor pe hârtia groasă, și hoinărea pe coridoarele propriei minți. Elise știa atât de bine să stea nemișcată, încât era mereu chemată la Facultatea de Artă. Și uneori, după plecarea studenților, se ascundea la toaletă și apoi se furișa înapoi în atelier, făcând turul șevaletelor care păstrau lucrările de peste zi. Se căuta pe sine, chiar dacă tot ea era posesoarea hărții. Rătăcea prin pădurea de hârtie a propriilor ei membre, așteptând momentul când avea să dea peste persoana